

Branislav Michalka: Dôchodkový systém - pyramídová hra sekulárneho štátu, ktorá sa práve končí. Najlepšie otroctvom

- CZ24 News | 23. dubna 2023

Podobne ako väčšina údajných kladov pokroku, aj štátny (ale identicky aj nadnárodne firemno-korporatívny) dôchodkový systém predstavuje klasickú ukážku toho, ako pre stromy slov nevidieť les podstaty. Tak ako množstvo slov o slobode zakrýva postupné navrhovanie čoraz väčšieho množstva byrokratických a občianskych povinností na demokratického poddaného (od zákazu pitia vody z horského prameňa, cez platenie kolosálnych daní, povinnú školskú dochádzku, nahlasovanie výrubu vlastného stromu, povinnosť dať sa zožrať chráneným medveďom, až po každodenné tajtrlíkovanie s triedením odpadu), tak aj finta dôchodkového systému spočíva v tak interpretovanom zväčšení záťaže pre poddaných, aby nadobudli dojem, že sú vlastne odbremenení.

Ilustračný obrázok, zdroj: pixabay.com

Rozvoj znalosti psychológie a postupný úpadok pojmu česť, ako aj strata elementárnej hrôzy pred Peklom vo vládnucej vrstve počnúc 18. storočím, umožnili vládcom inkasovať od davov pravidelné horibilné sumy, ktoré mohli potom beztrešne používať v rozsahu, o akom sa dovtedy pánom ani len

nesnívalo. Navyše, ako to už v demokracii chodí: všetka zodpovednosť nakoniec spadla na hlavu „voliča“. Ten rozhodol, ten zvolil, nedá sa nič robiť. Ide sa ďalej.

Prasa ide na klát

Lenže v oblasti dôchodkového systému sekulárnych liberálnych štátov už niet kam ďalej ísť. Štátna podpora potratovej mentality v populácii spôsobila kontinuálny úbytok detí a rozvoj chemického a medicínskeho priemyslu, schopného zvyšovať priemerný vek, vytvorili spolu s odpadnutím európskych národov od kresťanstva klát, na ktorom bude dôchodkové zlaté prasa zarezané. O zvyšné klobásky a jaternice sa podelia páni.

Dôchodkový systém totiž už nedokáže plniť svoju funkciu. A to nie tú, o ktorej informoval vo svojej blahovôli poddaných sekulárny štát – čiže zabezpečiť pokojnú starobu občanom, ale tú skutočnú: vybrať čo najviac peňazí pre pánov a zopár miliónom šťastných poddaných, ktorí budú dejinami vylosovaní, poskytnúť krátkodobý dôkaz o dobrých úmysloch sekulárneho štátu vo forme poriadne dlhého dôchodku. Presne v štýle pyramídových hier, ktoré sme zažívali v 90. rokoch minulého storočia. Aj vďaka nim behali niektoré babičky po dedine s rozžiarenými tvármi, lebo mohli vnúčikovi kúpiť predražený panelákový byt, za peniaze, ktoré im nahonobil „*ten šikovný pán z reklamy*“. Lenže potom prišiel krach a väčšina babičiek plakala. Niektoré skončili v ústavoch národného zdravia so špecializáciou na psychické poruchy.

Schöne Otto

Systém bol naplánovaný dobre: v roku 1889 nemecký kancelár Otto von Bismarck, ako prvý na svete prišiel so svojím systémom štátneho dôchodku pre úbohých pracujúcich poddaných, mierne zošúverených industriálnym pokrokom. Dôchodkový vek bol stanovený na 70 rokov a priemerná doba života bola 46 rokov. Ak sa niekto dôchodku dožil, tešil sa z neho v priemere tak 5 až 6 rokov. Milióny občanov platili pravidelne do štátnej kasy, veľkosť byrokratického aparátu utešene narastala a občania boli natoľko uvedomelí, že úradníkov príliš dlho neobťažovali svojou pozemskou telesnosťou.

O Bismarckovi sa mylne tvrdieva, že to bol akýsi proto-hitler, pričom to bol v skutočnosti od mladosti zarytý ctiteľ anglosaského romantizmu, liberalizmu a protestantizmu (poézie lorda Byrona vrátane), obdivovateľ britskej liberálnej šľachty a jej nezodpovednej chamtivosti. Lenže čo narobíte, keď musíte pracovať v strednej Európe, ktorá je sto rokov pozadu za dobrou liberálnou Britániou a trčí po uši v pozostatkoch stredovekého stavovského a cechového systému. Musíte pohnúť hlavou a niečo vymyslieť, ako z tých más tie peniaze dostať. No a príde vám na myseľ povinný dôchodkový systém.

Ilustračný obrázok, zdroj: pxfuel.com

Tri fázy všeobecného šťastia

Ten potom prebrala, ako vynikajúci nápad, väčšina pokrokových štátov sveta, pričom sa existencia tejto pyramídovej hry dá rozdeliť na tri fázy:

V prvej fáze sa sľubuje platcom dôchodok za drastických bismarckovských podmienok, pričom je jasné, že väčšina ľudí (nezabudnime, že je reč o nedôverčivých poddaných 19. storočia, nie o vysoko informovaných a demokraticky vyškolených občanoch 21. storočia) frfle, prehliadnuc rýchlo Ottovu habadúru. Susedia platia a umierajú, dôchodok nechodí, kam sa tie peniaze vlastne strácajú? Lenže jednak majú hundrajúci občania proti sebe už rozbujnený pokrokový štátny aparát (navyše nemecký), oproti ktorému sú nejakí neefektívni vyberači daní v stredoveku úplní čaptáci a po druhé – prichádza druhá fáza – fáza očakávania, s názvom: *Naše deti už budú mať lepší dôchodok!*

A skutočne, pyramídová hra slávi u potomkov svoj triumf a od 50. rokov 20. storočia až po dnes vyrástla tá šťastná generácia zberačov smotany, ktorá ani nesiala (čiže nemala už toľko detí, ako ich rodičia), ani neorala (čiže nemusela ryť povrch zemský vo vojnových konfliktoch), a pritom jej dobrý sekulárny štát zabezpečil niekedy aj viac ako štvrtstoročie džentlmenského života: ráno sa zobudíte a nejdete do práce.

Lenže potom prichádza tretia fáza, fáza vnúčikov. Tých je už podstatne menej ako bolo deduškov a babičiek, dokonca ešte menej ako bolo dcérušiek a synáčikov, peňazí v štátnej kase ubúda, starostí s radostne nabudenými dôchodcami pribúda, takže dobrý sekulárny štát odrazu stojí pred trápnu povinnosťou celú pyramídovú hru ukončiť. Naraz sa to samozrejme nedá, to by sa niektoré dezolátne živly mohli cítiť vo svojom konšpiračnom a dezinformačnom afekte oklamané. Veď celý život platili do štátnej kasy. Nie, pôjde to postupne: najprv sa bude vek odchodu do dôchodku predlžovať, dôchodok znižovať, až nakoniec príde nejaká spásna katastrofa (celonárodné cvičenie máme ešte v živej

pamäti, teda tí, čo prežili) alebo vojna, a šup šup – o päťdesiat rokov už nikto ani nebude veriť, že niečo také ako dôchodky vôbec bolo.

Ilustračný obrázok, zdroj: wallpaperflare.com

Už ani nebudete platiť a budete ešte šťastnejší

Niektorým, tým menej podozrievavejším, najlepšie niekoľkokrát očkovaným, ponúkne dobrý sekulárny štát vo svojej blahovôli východisko: „súkromné“, firemno-korporatívne dôchodkové poistenie, ktoré sa líši od štátneho asi tak, ako ľavá polovica zadku od pravej. Častokrát je byrokratický aparát korporácie väčší ako štátny a o jeho chuti papať, dovolenkovať, promiskuitne pohlavne obcovať a zabávať sa, nemusíme pochybovať. Čilská, ale aj slovenská dôchodková „reforma“ nech nám svietia na hviezdnom nebi nádeje ako maják ostrážitosti.

No a keď sa to všetko skončí – dôchodková hra aj posledné pozostatky kresťanského štátu, nastane návrat starej dobrej pohanskej schémy, ako ju už opísal Hilaire Belloc vo svojej jasnozrivej knihe *Otrokársky štát*. Dobrý pohanský a sekulárny štát sa o svojich občanov postará. Veď im to slúbil nakoniec aj Klaus Schwab spolu s dobrákom Billom Gatesom a milovníkom slobody Georgeom Sorosom. Či nesľúbili bývalým abonentom dôchodkovej nádeje a súkromného vlastníctva, že: nebudú nič vlastniť a budú šťastní?

Občania, lebo tak sa budú stále volať (demokratické city treba rešpektovať, veď aj starý Rím sa za cisárstva volal stále republikou), už nebudú musieť vôbec myslieť na dôchodok (a zrejme ani všeobecne vôbec myslieť). Budú pracovať, triediť odpad, spoločne sa stravovať, štát alebo súkromný korporatívny garant všeobecnej občianskej spokojnosti a dobrobytu sa im postará aj o výchovu detí, vrátane tej multi-pohlavnej a nonstop-súložnej, po završení pracovného veku im zaplatí odchod do nirvány a nakoniec s nimi ešte pohnojí ekologicky obhospodarované štátne poličko, aby sa ich energia nerozplynula vo vesmíre len tak nadarmo.

No povedzte, ktože by tu ešte potom pišťal o nejakom dôchodku? Len nejaký nenávisník a konšpirátor.

AUTOR: Branislav Michalka

ZDROJ: christianitas.sk